

Η Μητρόπολη Ρόδου αποχαιρέτησε τον μακαριστό Μητροπολίτη Ιταλίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ρόδου](#)

Τις πρώτες πρωινές ώρες της Παρασκευής 16 Οκτωβρίου 2020 εξεδήμησε προς Κύριον ο μακαριστός Μητροπολίτης Ιταλίας και Μελίτης κυρός Γεννάδιος (κατά κόσμον Τσαμπίκος Ζερβός), γέννημα και θρέμμα της κωμοπόλεως της Κρεμαστής Ρόδου. Η Εξόδιος Ακολουθία και η ταφή του σκηνώματός του έλαβε χώρα, προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ισπανίας και Πορτογαλίας κ. Πολυκάρπου, Πατριαρχικού Επιτρόπου της Ιεράς Μητροπόλεως Ιταλίας και Μελίτης, στην Έδρα της Μητροπόλεώς του, στην Βενετία, την Τετάρτη 21 Οκτωβρίου.

Την ώρα που στην Βενετία λάμβανε χώρα η Εξόδιος Ακολουθία, στη Ρόδο και στον Ιερό Ναό Παναγίας Καθολικής της γενέτειράς του Κρεμαστής εψάλη Νεκρώσιμος

δέησις, προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ρόδου κ. Κυρίλλου, με τη παρουσία του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Ολύμπου κ. Κυρίλλου, του Θεοφιλεστάτου Εψηφισμένου Επισκόπου Μαρκιανής κ. Ησυχίου, Ιερέων της Μητροπόλεως, Εκπροσώπων των Τοπικών Αρχών και τη συμμετοχή πλήθους κόσμου.

Μίλησαν και προσφώνησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ρόδου, ο Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακός Τσουρός, ως εκπρόσωπος της Εστίας Θεολόγων Χάλκης, ο Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Παναγίας Καθολικής Αρχιμανδρίτης Μελίτων Μπέλλος, ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Δήμου Ρόδου κ. Μιχαήλ Σοκορέλος, ο Πρόεδρος της Κοινότητας Κρεμαστής κ. Μιχαήλ Δράκος και η ανεψιά του, ποίημα δε εκφώνησε ο Λογοτέχνης κ. Σπύρος Κατσούρης.

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος επισκέφτηκε κατ' οίκον την αδελφή του μεταστάντος Μαρία εκφράζοντας σ' αυτήν και τους οικείους της τα συλλυπήριά του και την προσευχή της τοπικής Εκκλησίας για την ανάπαυση της ψυχής του.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του σημείωσε:

«Μακάριος ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε».

Θεοφιλέστατοι,

Ἐντιμότατοι Ἐκπρόσωποι τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν

Ἀγαπητοί ἀδελφοί

Τίς πρωῒνές ὥρες τῆς περασμένης Παρασκευῆς 16 Ὀκτωβρίου ἀναχώρησε τῆς ἐπιγείου καί προσκαίρου ζωῆς ὁ προσφιλέστατος πρεσβύτερος ἐν Χριστῷ Ἀδελφός μας Μητροπολίτης Ἰταλίας καί Μελίτης κυρὸς Γεννάδιος, ἐπίλεκτο μέλος τῆς Ἱεραρχίας τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, γέννημα καί θρέμμα τῆς Κρεμαστῆς.

Τούτη τὴν ὥρα, κατὰ τὴν ὁποία στήν Ἑδρα του, στή Βενετία, στὸν ἱστορικό ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῶν Ἑλλήνων τελεῖται τὸ Ἐξοδιαστικό του, μέ βαθειά συγκίνηση καί κατ' ἄνθρωπο θλίψη συγκεντρωθήκαμε στὸν ἱερό αὐτό χῶρο τῶν πρώτων ἐκκλησιαστικῶν βηματισμῶν του, ἐκεῖνο τῆς παιδικῆς καί νεανικῆς πνευματικῆς γαλουχίας του, στὸν περιώνυμο Ναό τῆς Παναγίας τῆς Καθολικῆς γιὰ νὰ ἀπευθύνουμε ἀπὸ τὴν γενέτειρά του τὸν τελευταῖο χαιρετισμὸ στὸν συμπατριώτη μας Ἐπίσκοπο καί νὰ συμπροσευχηθοῦμε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς μακαρίας ψυχῆς του.

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης κυρὸς Γεννάδιος, κατὰ κόσμον Τσαμπίκος Ζερβός, γεννήθηκε στήν εὐλογημένη τούτη Κωμόπολη τῆς Κρεμαστῆς τὸ ἔτος 1937. **Ἐδῶ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα καὶ στήν Πατριάδα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ περάτωσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα.** Στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης σπούδασε τὴ θεολογικὴ ἐπιστήμη, συνταξιῶτης τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας κ. κ. Βαρθολομαίου. Ἀπὸ τὸν μακαριστὸ προκάτοχό μας κυρὸ Σπυρίδωνα ἔλαβε τὴ χειροτονία, τὸ ἔτος 1960, καί ἐγκαταστάθηκε στή Νάπολη τῆς Ἰταλίας τὴν Κοινότητα τῆς ὁποίας διακόνησε ὡς Διάκονος, Ἱερέυς καί Ἐπίσκοπος γιὰ 36 συναπτά ἔτη. Χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος, μέ τὸν ψιλό τίτλο “τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης” Ἐπισκοπῆς Κρατείας, τὸ ἔτος 1970 ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Αὐστρίας κυρὸ Χρυσόστομο Τσίτερ.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς παραμονῆς καί Ἐκκλησιαστικῆς διακονίας του στή Νάπολη συνέχισε τίς σπουδές του στό ἐκεῖ Πανεπιστήμιο στὰ γνωστικά ἀντικείμενα τῆς Κοινωνιολογίας καί Ψυχολογίας. Τό 1970 ἀνακηρύχθηκε Διδάκτωρ Θεολογίας τῆς Ποντιφικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Νότιας Ἰταλίας καί ἀργότερα, τὸ ἔτος 1999, καί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Στίς 26 Αὐγούστου 1996 ἐξελέγη παμψηφεῖ, ἀπὸ τὴν Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδο τοῦ

Οίκουμενικού Πατριαρχείου, Μητροπολίτης Ιταλίας και ένθρονίστηκε στον ιστορικό Ίερό Ναό Αγίου Γεωργίου τών Ελλήνων Βενετίας στις 27 Οκτωβρίου του ίδιου έτους. Η είκοσιεξάχρονη ποιμαντορία του στην Ιταλία, χώρα κέντρο του Καθολικισμού, υπήρξε εύλογημένη και καρποφόρα. Οργάνωσε μέ αξιοθαύμαστο ζήλο τήν Έπαρχία πού του έμπιστεύθηκε ή Έκκλησία, ίδρυσε νέες Ένορίες και ιερές Μονές, κατόρθωσε τήν συμφωνία μεταξύ Ιταλικού Κράτους και Ίερᾶς Μητροπόλεως Ιταλίας και εργάστηκε πολλά ἄλλα καλά και ωφέλιμα ως ἄξιος και δυναμικός Ίεράρχης.

Ο Μητροπολίτης Γεννάδιος, ἄνθρωπος ἁπλός, προσηνής, εὐγενικός, εὐπρεπής και ἀνεπιτήδευτος, καθ ὅλο τό διάστημα τῆς πολυετοῦς ιερατικῆς και ἀρχιερατικῆς διακονίας του, επέδειξε γνήσιο ἐκκλησιαστικό φρόνημα. Εργάστηκε και ἔδωσε τό παρόν του Θεοῦ δημιουργικά, ἀνεπίφθονα, μέ ὀρθόδοξο ἦθος, μέ σεμνότητα και ιεροπρέπεια. Προσέφερε στό λαό του τή στερεά πνευματική τροφή τῆς Λατρείας και του θείου λόγου, και τήν ἔμπρακτη μαρτυρία τῆς ἀγάπης και μέ τήν αὐθεντική ἔκφραση τῆς ἐκκλησιαστικότητάς του ἔδωσε τήν καλή μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας, εργάστηκε γιά τήν προσέγγιση τών Χριστιανών, συνέβαλε στό διάλογο μεταξύ Ὁρθοδοξίας και Ρωμαιοκαθολικισμού. **Μέ τό λόγο και τό ἔργο του “παρέστησε ἑαυτόν” αὐθεντικό φορέα και ἐκφραστή τών παραδόσεων του εὐσεβοῦς Γένους μας και του πνεύματος τῆς Μητρός Ἀγίας του Χριστοῦ Μεγάλης Έκκλησίας, του Οίκουμενικού Πατριαρχείου, τό θεσμό του ὁποίου διακόνησε μέ πιστότητα και ἀφοσίωση.**

Μεγάλη ἦταν ή ἀγάπη του μακαριστοῦ Ίεράρχου γιά τήν γενέτειρά του. Εἴχαμε τήν χαρά νά τόν ἔχουμε κοντά μας σχεδόν κάθε χρόνο, νά παρίσταται, νά χοροστατεῖ και νά ιερουργεῖ κατά τή λειτουργική περίοδο του Δεκαπενταυγούστου και νά προϊστάται τῆς πανηγύρεως τῆς Παναγίας Καθολικῆς, μέ τήν διακριτικότητα και τήν εὐγένεια πού πάντοτε τόν διέκρινε. Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τίς χαρές πού μᾶς ἔδωσε, γιά τό ἐνδιαφέρον και τήν ἀγάπη του. Θά τόν θυμόμαστε και θά τόν μνημονεύουμε πάντοτε ως ἕνα δικό μας ἄνθρωπο, ἕνα Ρόδιο Ίεράρχη, υπόδειγμα πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τίμησε τόν τόπο καταγωγῆς του και ἀναδείχθηκε ἄξιος τῆς κλήσεως και ἀποστολῆς του.

Ἄς εἶναι ἐλαφρό τό χῶμα τῆς γῆς τῆς Βενετίας πού θά σκεπάσει σέ λίγο τό τίμιο σκήνωμά του. Θά ἀναπαύεται στή ξένη γιά μᾶς γῆ, στή γῆ πού χάριτι Θεοῦ ἔγινε δική του γῆ, τή γῆ πού πότισε μέ τόν ἰδρῶτα τών κόπων τῆς θεάρεστης ποιμαντορίας του. Στή γῆ ὅπου ἀναπαύονται μέ τήν προσδοκία τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως χιλιάδες Ελλήνων ὁμογενῶν μας, στή Βενετία τών Ελλήνων, τών μεγάλων και σπουδαίων ἀνδρῶν του Γένους μας.

Ἄς εἶναι αἰωνία ή μνήμη του και ή κατάπαυσή του στην ἄνω Ἱερουσαλήμ, στην

παράσταση τοῦ ἐπουρανίου θυσιαστηρίου”.

Δείτε φωτογραφικά στιγμιότυπα:

